

Violența în familie: o problemă privată sau un flagel social?

Care este profilul victimelor violentei in familie, cine sunt cei care o genereaza, cine ar putea fi gata sa ofere o mana de ajutor, in ce masura societatea este pregatita sa le ofere asistenta si de ce fel de asistenta au mai mult nevoie victimele – iata o serie de momente care au constituit fagasul dialogului dintre specialistii in domeniul prevenirii si combaterii violentei in familie si jurnalisti in cadrul conferintei de presa cu tema „Violenta in familie: o problema privata sau un flagel social?” sustinuta de Centrul International „La Strada”, conferinta a avut ca scop si prezentarea unui [Raport](#) la tema, prilejuit de implinirea unui an de activitate a Telefonului de Incredere pentru femei 0 8008 8008.

Instituit la 2 noiembrie 2009, acest serviciu ofera consiliere psihologica primara persoanelor ce sufera de violenta in familie, sfaturi si recomandari cum sa recunosti primele semne ale violentei si cum sa-ti edifice o relatie non-violenta, informatii si referiri la servicii specializate, precum si informatii despre prevederile Legii cu privire la prevenirea si combaterea violentei in familie.

Analiza celor 1.099 de apeluri parvenite la TI pe parcursul unui an scoate in evidenta cateva categorii de abonati: victime (796 apeluri), membrii comunitatii (187 apeluri), grupuri profesionale (21 apeluri) si chiar agresori (2 apeluri). Majoritatea victimelor sunt femei supuse diverselor abuzuri din partea sotilor sau fostilor soti, concubinilor,

precum si din partea mai multor membri ai familiei, precizeaza Daniela Misail-Nichitin, vicepresedintele Centrului International „La Strada”. Circa 45 la suta din apeluri sunt de la victime ce provin din paturi social vulnerabile – lipsa banilor, a suportului din partea rudelor (parinti alcoolici, abuzatori) si a autoritatilor, lipsa unui camin le fac sa accepte rolul de victima. Unele recunosc ca isi varsa amarul asupra copiilor ca raspuns la violenta sotului. In alte 40 la suta din apeluri victimele indica o stare materiala satisfacatoare, avand surse ce provin din salarii, bani castigati la munca peste hotare, ajutorul rudelor, ceea ce le asigura un trai decent, dar numai in cazul cumularii veniturilor ambilor soti. Ceea ce-i mai tine impreuna este averea comuna (casa, masina, cota de pamant etc.), rusinea de „gura lumii”, existenta copiilor ce trebuie intretinuti. Alte 15 la suta din apeluri sunt de la beneficiarele TI cu o stare financiara foarte buna (exclusiv femei, 80 la suta la cea mai frumoasa varsta de 30-45 de ani), ceea ce denota ca si in aceste familii exista violenta intre soti, doar ca formele de manifestare si perceperea fenomenului sunt diferite. Aici violenta poarta masca bunului nume, a unui serviciu satisfacator, a cercului de relatii, a mai reiterat Daniela Misail-Nichitin.

In Raportul prezentat la conferinta de presa se contata ca exista o corelatie intre varsta abonatilor si problemele lor. Astfel, numarul de apeluri de la minori (pana la 17 ani inclusiv) este relativ mic (12 persoane) si sesizeaza cazuri de abuz fata de mama, frati/surori sau cand ei insisi devin victime ale violentei parintilor alcoolici. Fetele minore care au apelat la TI se informeaza despre primele semne de manifestare a violentei partenerului si care sunt riscurile ca ele sa se repete. Si abonatii cu varsta intre 18-26 de ani suna pentru a-si ajuta o ruda, mai ales mama (femei, dar si barbati), dar si pentru a-si solutiona propriile probleme familiale (preponderent femei). Cele casatorite constientizeaza problema, dar nu sunt inca pregatite sa

procedeze la schimbări în viața de familie sau sunt prea influențate de mediu și fac tot posibilul pentru a îndeplini dorințele sotului și a evita violența. Însa pentru o bună parte din beneficiarele TI cu vârsta între 27-35 ani violența în familie a devenit deja un stil de viață. De fapt, sunt persoane care încearcă să rupă cercul violenței prin implicarea diverselor resurse și reprezintă segmentul social cel mai decis să schimbe starea de lucruri. De rând cu consilierea psihologică, ele solicită în special asistența juridică.

Cele mai multe apeluri au fost înregistrate de la abonați între 36-40 de ani, fiind femei-victime ale violenței în familie, bărbați solicitând ajutor pentru rude și grupuri profesionale. Pentru segmentul de vârstă 41-50 de ani sunt caracteristice două categorii de abonați: care solicită intervenție în cazurile de violență pentru rude, vecini, prieteni (o patrimoniu), restul fiind axați pe propria relație. Copii fiind deja mari, plecați de acasă la studii, abia acum atenția se concentrează asupra relației sot-sotie, constatând că n-au avut dreptate atunci când au decis să păstreze relația numai de dragul copiilor. În sfârșit, vârsta de la 51 și peste 60 de ani cuprinde beneficiarii preocupați de soarta propriilor copii cu probleme în relațiile de familie. Pe de altă parte, cele care și la această vârstă suferă de violență recunosc că nu vor schimba nimic în viața lor, nu vor apela după ajutor din cauza statutului social, nu vor să afecteze viața copiilor cu o poziție în societate și își doresc doar să fie ascultate de cineva care nu le judecă.

Analiza apelurilor din perspectiva asistenței solicitate arată cele mai multe femei victime ale violenței în familie au nevoie de asistență psihologică (51%). Într-un număr destul de mare de apeluri (22%) se solicită asistență juridică primară ce ține procedura de divorț, partajul averii, dreptul asupra copiilor, informații privind Ordonanța de protecție. Astfel, în 161 de cazuri beneficiarele s-au confruntat cu dificultăți

cand s-au adresat organelor de drept: in 93 cazuri erau nemultumite ca interventia politiei s-a redus la o mustrare sau amenda aplicata agresorului (pe care tot ele au fost nevoite sa le achite); in 38 de cazuri au renuntat sa se adreseze organelor de drept fiindca nu au incredere in sistem, iar in alte 45 – ca le-a fost frica pentru ca situatia sa nu se agraveze si mai mult.

Cu parere de rau, sunt foarte dese cazurile cand in instantele judecatoresti sunt depuse cereri de solicitare a emiterii ordonantei de protectie si victimele se confrunta cu doua situatii: instanta fie refuza eliberarea ordonantei, indiferent de probele ce atesta riscul pentru viata si sanatatea vic-timei, fie ca admite cererea si emite ordonanta, pe care nici politia, si nici agresorul nu le executa, a dezvaluit Doina Ioana Strasteanu, jurist al „Promo-LEX”, unul din prestatorii de servicii juridice la care sunt referite beneficiarele TI. Victimele ori sunt nevoite sa infrunte o atitudine ostila a instantei (judecatorului), care adesea desconsidera credibilitatea celor relatate si minimalizeaza nejustificat riscul la care este supusa femeia si copiii din partea agresorului, ori ordonanta de protectie, odata emisa, agresorul nu o executa benevol, iar politia prefera sa se limiteze la in-stiintarea agresorului despre emiterea ordonantei.

In concluziile analizei se arata ca in Republica Moldova violenta are un pronuntat caracter gender, exista chiar o cultura a violentei gender, care denatureaza perceptia generatiilor viitoare despre familie – modelul abuziv este transmis din familie in familie, din generatie in generatie. Multi dintre subiectii violentei, fiind educati in familii in care violenta era un fenomen real, nici nu constientizeaza ca exista si un alt mod de comportament sau alte modalitati de rezolvare a conflictelor. Raportul incurajeaza consolidarea capacitatii grupurilor profesionale si eficientizarea lucrului serviciilor responsabile din domeniul prevenirii si combaterii

violentei in familie, educarea tinerelor generatii in spiritul unui mod de viata non-violent. Serviciile pentru subiectii violentei in familie trebuie sa devina mult mai proactive, flexibile si, la necesitate, mobile, iar instituirea unor servicii specializate pentru agresori este deja un imperativ de actualitate.

Sursa: www.lastrada.md

www.info-prim.md